

Scénář k rozhlasové reportáži

VSTUP ŽÁK

Jméno Bruno Fischer vám teď pravděpodobně nic neříká. Je to však člověk s neobyčejným životním příběhem.

VSTUP PAMĚTNÍK

0:09 – 0:42

„Jmenuji se Bruno Fischer. Narodil jsem se 30.srpna 1947 v Chebu. Moji rodiče byli původem německýho, byli Němci, kteří tady, otec pocházel z Litoměřicka, matka tady z Karlovarska, žili a jednalo se o tu německou menšinu.“

VSTUP ŽÁK

Otec pana Fischera se jmenoval Otto, maminka Hermína

VSTUP PAMĚTNÍK

1:04 – 1:15

„Moji rodiče byli vlastně ještě o generaci starší než já. Otec byl rok 1898, matka 1905.“

Nahr.1.1. – 2:15 – 2:18

„Otec byl vyučený chemik, matka byla kuchařka.“

Po válce mohla rodina Fischerových zůstat v tehdejším Československu. Ze svého domu v Německém Chloulku však byli vystěhováni, a tak se rodina ocitla u svých příbuzných v Chlumu u Svaté Máří. Zde se také malý Bruno narodil.

VSTUP PAMĚTNÍK

2:08 do 2:34

„No a právě z toho Chumu už ve vysokém stupni těhotenství ji vezli na žebříňáku, který byl asi vystlaný nějakou slámou nebo něčím, přes ty kopce zadem Přes Františkovy Lázně do Chebu.“

V roce 1950 se rodina přestěhovala do Habartova, kde začal pan Fischer chodit do školy. A třebaže doma stále mluvili německy – tatínek spisovnou němčinou a maminka egerlandským nářečím – ve škole se vyučovalo pouze česky.

VSTUP PAMĚTNÍK

19:29 – 19:52

„Pamatuju si první den, když jsem šel do školy. Maminka mě odvedla do školy, prostě no a jí jsem tak, jsem tak tady šel domů s brekem. A samozřejmě jsem dostal világoš, že maminka mě zase odvedla zpátky, ale nikdy jsem rád do školy nechodil“.

VSTUP ŽÁK

Po ukončení základní školy nastoupil pan Fischer na Střední všeobecně vzdělávací školu do Sokolova. Pro rodinu to znamenalo se značně uskromnit, jelikož oba jeho rodiče byli v té době již v důchodu. Situace v komunistickém Československu se však začínala uvolňovat, a proto se mnozí sudetští Němci, rozhodli vystěhovat za svými příbuznými na Západ. Říkalo se tomu slučování rodin.

VSTUP PAMĚTNÍK :

14:22—14:29

„Tam bylo rozhodující toho, že kdo se chtěl vystěhovat, tak samozřejmě nebyl moc velký problém, no a ty papíry ještě mám někde doma. Ale muselo se zaplatit na osobu 10 tisíc korun. To znamená my jsme byli tříčlenná rodina za 30 tisíc. Když tenkrát byl výdělek byl nějakých 800 korun hrubého. Absolutně žádná šance.“

VSTUP ŽÁK

A proto zde Fischerovi zůstali.

VSTUP PAMĚTNÍK

31:16 – 31:32

„Rodiče to mrzelo. Ty pozděj byli hodně zklamaný. Jenomže zase, když to člověk chápe, dneska, když to vidím, tak ani nemuseli být moc zklamaný, protože oni se v tom Německu taky neměli bůh ví jak dobře.“

VSTUP ŽÁK

V dubnu 1968 narukoval pan Fischer na vojnu. Nastoupil do Klatov k vrtulníkové letce. IA protože jako jeden z mála měl pan Fischer maturitu, zařadili ho do funkce starší účetní účtovatel.

VSTUP PAMĚTNÍK

3:21 – 3:24

„Ale ve svý podstatě jsem byl, protože jsme byli malej útvar, tak jsem byl pomocník staršiny, což byl praporčík z povolání a zároveň jsem byl pomocník náčelníka štábu a měl jsem na starosti tajnou spisovnu.“

VSTUP ŽÁK

V srpnu téhož roku obsadila Československo vojska Varšavské smlouvy.

VSTUP PAMĚTNÍK

6:43 – 7:06

„No a přišel kapitán Petržíla, a prostě přišli, napadli nás Rusové“

VSTUP PAMĚTNÍK

8:39 – 9:15

„Ten první dojem byl takový, že jak jste to viděli, tak jsem říkal, ty vypadají jako by skončila válka v 45.

VSTUP ŽÁK

Po ukončení vojenské služby pana Fischera kontaktovala vojenská kontrarozvědka. Patrně díky jeho německému původu se ho pokoušeli zlákat ke spolupráci.

VSTUP PAMĚTNÍK 32:00

„No, a prostě, chtěli, abych si udělal pár seskoků ve Varech, tady na letišti. No a .., chtěli za mě asi udělat nějakýho diverzanta nebo něco.“

VSTUP ŽÁK

Nakonec se však ukázalo, že pan Fischer nebyl pro spolupráci s vojenskou kontrarozvědkou zdravotně způsobilý, a to ho zachránilo

Po roce 1989 využil pan Fischer znalosti svého rodného jazyka a stal se průvodcem, kterým je i po odchodu do důchodu.

